

Trajectbegeleiding

Zorg- en Veiligheidshuis Fryslân: verhalen uit de praktijk

Siemon Gielstra en Jeanet Regnerus,
Trajectbegeleiders Zorg- en Veiligheidshuis Fryslân.

Trajectbegeleiding
Zorg- en Veiligheidshuis Fryslân:
verhalen uit de praktijk

colofon

© 2021 Zorg- en Veiligheidshuis Fryslân

Auteur: Jeanet Regnerus

Foto's: Jeanet Regnerus

Vormgeving en layout: Twirre ontwerpt,
Jolande Mollink

Trajectbegeleiding

Zorg- en Veiligheidshuis Fryslân:
verhalen uit de praktijk

.....

Zorg- en Veiligheidshuis
Fryslân

voor de verbinding tussen zorg en veiligheid

Voorwoord

Jeanet Regnerus en Siemon Gielstra werken als trajectbegeleider bij het Zorg- en Veiligheidshuis. Zij nemen je op een inspirerende en herkenbare wijze mee in wat zij allemaal meemaken. En ze maken wat mee, geen dag is hetzelfde.

In deze bundel lees je verhalen die je kunnen ontroeren, een glimlach op je gezicht kunnen brengen, je kunnen verbijsteren en misschien soms ook een beetje boos kunnen maken. Verhalen die je raken. Verhalen die mij hebben geraakt.

De trajectbegeleiders van het Zorg- en Veiligheidshuis leggen contact met mensen die zelf in een zorgelijke situatie zitten en/of voor onveiligheid in hun omgeving zorgen. Daarbij komen ze onder andere verward gedrag tegen, misbruik, geweld, bedreigingen, langslpende burenruzies, vechtscheidingen, overlast, verwaarlozing en maatschappelijke teloorgang. Zij doen hun werk met oog voor de mens achter zijn of haar gedrag, maar ook met oog voor de omgeving en samenleving. Zorg en veiligheid komen echt samen.

De trajectbegeleiders zijn laagdrempelig, pragmatisch en creatief. Als het linksom niet gaat, dan maar rechtsom. Geen afspraak op kantoor maar naar de mensen toe, ook na vijf uur en in het weekend bereikbaar als het nodig is. Administratie-

en regeldruk kennen zij niet. Het oplossen van de situatie staat centraal. Met kleine stappen vooruit als het moet en grote als het kan.

De trajectbegeleiders zijn niet van een organisatie en dat helpt in het leggen van contact.

Het zijn vaak de kleine dingen die het grote verschil maken. En het verschil maken dat is wat Jeanet en Siemon doen. Zij zetten waardevolle stappen naar verbetering in de meest ingewikkelde en vaak langslpende zorgelijke en onveilige situaties. Dit in nauwe samenwerking met de partners van het Zorg- en Veiligheidshuis en onze procesregisseurs en -ondersteuners. Met een helpende hand en het stellen van grenzen als het moet.

#nietmeerdakloos #nieuwekans
#bevrijdenuitlijden #kansenenperspectief
#veilig wonen #veiligwonenachtergeslotendeuren #grenzen

Ik heb een rotsvast geloof in het werk dat onze trajectbegeleiders doen en bied je dan ook met trots en dank dit kijkje in hun keuken aan.

De verhalen heeft Jeanet zelf geschreven en ook de prachtige foto's zijn van haar hand.

Maureen de Boer

manager Zorg- en Veiligheidshuis Fryslân

Trajectbegeleiding Zorg-
en Veiligheidshuis Fryslân:
verhalen uit de praktijk

Trajectbegeleiders zijn bijna dagelijks in contact met cliënten zolang de casus in procesregie bij het Zorg- en Veiligheidshuis is. In overleg met de betrokken procesregisseur en ketenpartners proberen de trajectbegeleiders het hoogst haalbare en meest wenselijke scenario te bereiken. Als het plan is bedacht en het doel helder is, begint de route die een zoektocht is waarin voortdurend geschakeld moet worden.

De trajectbegeleiders steken in op contact. Zij zoeken de cliënt actief op om zicht te krijgen op de situatie en in hoeverre die voor hem of haar veilig is. Wil de cliënt de deur niet open doen maar bijvoorbeeld wél communiceren via de brievenbus, dan bukken de trajectbegeleiders zodat daar het begin van het contact kan worden gelegd. Het kan soms een poosje duren voordat het vertrouwen is gewonnen. De trajectbegeleiders gaan in gesprek over de zorgen en/of klachten die er zijn. In de gesprekken zijn zij transparant. Er wordt uitgelegd wie de trajectbegeleiders zijn en wat ze voor de persoon kunnen betekenen. Tijdens de kennismaking communiceren de trajectbegeleiders altijd dat zij in gesprek gaan met alle betrokken partijen.

De reus

Voor mijn neus staat een reus van een kerel, gladgeschoren, strak modern colbert aan en zijn haren zorgvuldig in model gebracht.

Toen ik hem voor het eerst ontmoette dacht ik dat hij de bewindvoerder was en dat we nog even op de cliënt moesten wachten. Foutje van mij. Gisteren kreeg ik bericht dat deze meneer niet gemotiveerd was en zijn papieren nóg niet had ingevuld.

De dame achter de balie had hem vriendelijk verzocht te vertrekken want er waren meer klanten in de rij die wél geholpen wilden worden. Meneer was nogal boos geworden.

Voor mijn neus staat een reus van een kerel die juist heel graag verder wil, niks begrijpt van de papieren die hij in zijn hand kreeg gedrukt en zich onbegrepen en afgewezen voelt. LVB (Licht Verstandelijke Beperking) wordt nog te vaak niet herkend en begrepen. Dat kan ertoe leiden dat niet de juiste dagbesteding wordt gevonden, er schulden ontstaan en problemen zich opstapelen.

**De reus voor mijn neus wordt nu
geholpen. Namens alle reuzen een
vriendelijk verzoek:
Een beetje geduld a.u.b.**

#lvb
#herkennen

#nietmeerdakloos

Een rode appel

Alcoholverslaving, problematische schulden, LVB, foute vrienden en geen onderdak. Ook nu is ze onder invloed, schreeuwt, vloekt en scheldt ons uit. Haar op deze plek achterlaten is geen optie, mee naar de opvang wil ze niet. Haar dwingen kan niet, aandringen wel. Na verschillende pogingen, in samenwerking met de politie, gaat ze mee naar een crisisopvang. Ze is kwetsbaar en beïnvloedbaar. Haar hele bezit zit in vijf vuilniszakken. Twee uurtjes later krijgt ze een warm welkom, een kom soep en een schoon bed. Als we haar die week ophalen voor een afspraak voor een intake, stapt ze in de auto met haar vijf vuilniszakken. Uit een tasje pakt ze een rode appel. Deze heeft ze gevraagd bij de dagopvang en nu geeft ze hem weg als haar “dank je wel” voor de hulp die ze krijgt. Niet een zorgvuldig ingepakt kadootje. Geen kaartje erbij met grammaticaal correcte zinnen of wachtend op een juiste timing. Zonder applaus van een groot publiek of aangemoedigd door vrienden doet ze dit helemaal alleen. Dit is het moment dat het proces van werken aan een veiliger en stabielere leven begint.

Duwtje in de rug

Het is altijd weer een uitdaging om samen met ketenpartners scenario's te bedenken en uit te pluizen. Wat áls en stel dát... kunnen daarbij verhelderend maar soms ook belemmerend werken. Hoe vaak geef je iemand het voordeel van de twijfel? Wat zeg je als iemand het voor de zoveelste keer verknalt? Hoeveel geduld hebben wij? Hoe lang blijven we samen met de cliënt zoeken naar de beste oplossing? Wat is realistisch en waar ligt de grens van overvragen en overschatten? Afgelopen week hadden we een paar minuten voor de intake een gesprek met een nerveuze cliënt. Toen we hem vertelden dat we in hem geloofden en zeker wisten dat hij het kon, veranderde zijn oogopslag, zijn houding en haalde hij heel diep adem. De woorden leken te werken als een duw in de rug bij harde tegenwind.

A landscape photograph showing a grassy hill in the foreground, a road with a white van, and a city skyline in the background. A prominent church spire is visible, along with a large building under construction covered in yellow scaffolding. A rainbow is visible in the sky on the left side. The sky is a mix of blue and grey clouds.

Tijdens het telefoongesprek voor de intake keek hij ons hoopvol aan en we hoorden hem vertellen dat hij heel erg graag wilde dat iemand hem zou helpen zijn leven weer op de rit te krijgen. Toen de cliënt wilde beginnen zijn mislukkingen van de afgelopen jaren op te sommen, hoorde ik de persoon aan de andere kant van de lijn zeggen... “Ik ben eigenlijk alleen maar benieuwd naar je toekomstplannen”. Dát dus, stel dát!

#nieuwekans

Een paradijs

Muizen gaan dansen als de kat van huis is. Begrijpelijk dat de kat op dit adres zijn domein heeft verlaten. Elke ruimte is brutaal ingenomen en veel is aangevreten. Op de ooit glimmende plavuizen ligt een deken van uitwerpselen. De indringende geur doet verlangen naar een mondkapje.

Het moet altijd even wennen bij het binnenkomen in een woning wanneer het hier en daar beweegt. Voor de muizen is dit een paradijs gezien de enorme voorraden waaronder veel levensmiddelen. In de keuken lijkt net een overleg afgelopen te zijn want daar komen wel acht muizen om het hoekje kijken.

#zorgenveiligheid

De bewoonster is, nog geen zeventig, leefde tot voor kort in deze situatie. Met een RM (gedwongen opname met rechterlijke machtiging) verblijft ze in een kliniek. Zo nu en dan (beeld)bellen we. Morgen verhuist ze naar een beschermde plek binnen de psychiatrie. Vandaag halen we samen met de curator en de GGD de spullen met emotionele waarde uit de woning. Haar wensenlijst is niet groot. Ze is meegenomen in het proces van afscheid en wil nu niet meer terug. Ze hoopt vooral dat ze op haar nieuwe plek iemand ontmoet die ook van sjoelen houdt, of rummikub, dat mag ook. Volgens de bewoonster komt de kat wel weer terug. Die gaat wel vaker naar de burens omdat ze daar muizen hebben.

#bevrijdenuitlijden

Focus op talent!

Het afgelopen jaar was een groot leerproces voor de cliënt. Op meerdere leefgebieden heeft hij positieve stappen gezet. Andere keuzes maken voor een betere toekomst. Als partner en vader ervaart hij nu een verantwoordelijkheid die eerder geen rol leek te spelen. Onderweg, naast mij in de auto, vertelt hij over zijn kinder- en pubertijd en over de auto's en motoren die hij heeft gehad en soms gejat. Ook vertelt hij over de periode van detentie en zijn eenzaamheid. Naast mij zit iemand die wil leren en een voorbeeld wil zijn voor zijn kinderen.

Tijdens de rit begint er op het dashboard een oranje lampje te branden. De cliënt zegt dat hij het wel kan fixen bij een benzinestation. Hij stapt uit en ik blijf zitten wachten totdat... hij op mijn raam tikt en lachend zegt: "Als je even meekijkt kun je nog iets van mij leren". En dus weet ik inmiddels hoeveel bar er in de voor- en achterbanden van mijn bolide moet. Sterker nog...ik kan het nu zelf. Naast mij zit een cliënt met het talent van een docent.

#kansen

#perspectief

#veiligwonen

Reflectie

Alle ketenpartners waren actief betrokken. Het conflict tussen twee burens leek onoplosbaar. Na een paar pittige gesprekken en het benoemen van ontoelaatbaar gedrag kwam er toch een kleine verbetering. Alle betrokkenen werden aan tafel uitgenodigd. De triggers en het uitdagende gedrag met concrete voorbeelden meerdere keren besproken. Eerst boosheid, verwijten en frustratie. Daarna verdriet en een klein beetje wederzijds begrip. Burens reikten elkaar de hand en spraken uit dat ze wilden werken aan verandering. De verbetering zette door, meldingen bleven uit. De rust is teruggekeerd in de straat. Ook dat benoemen we. Positieve benadering en aandacht geven als je verbetering constateert.

Sprekende ogen

Onverteerbaar is de onomkeerbare schade die is aangebracht. Onbeschermd is er jarenlang ongeremd sprake van misbruik geweest. Verdoofd en stoïcijns zit ze aan tafel... een kind. Haar lichaam begint te trillen, ze is lijkleek. Ze schrikt van een auto die wegrijdt. Het duurt even voordat ze oogcontact met ons zoekt. Wanhopige, angstige ogen op zoek naar houvast. Het belangrijkste is dat ze hier zit, dat ze in beeld is en dat haar naam een gezicht heeft. Er zijn nog veel meer slachtoffers. Er zijn slachtoffers, daders en slachtoffers die dader worden of dat inmiddels zijn. Dát ontkennen, dát ontwijken zal nóg meer onomkeerbare schade brengen.

**Dat is onverteerbaar,
ontoelaatbaar onmenselijk.**

#kindenveiligheid

Een nieuw decor

Overtuigd maar vooral opgelucht verlaten we samen met een cliënt de Rechtbank. Vanaf nu staat ze er niet meer alleen voor. Hing er eerst een briefje op de deur dat we moesten oprotten, nu vertelt dezelfde vrouw aan de rechter dat ze een curator nodig heeft. Voor haar man is een plek in een zorgcentrum geregeld nadat bleek dat hij thuis verwaarloosd werd. Mevrouw geeft aan dat ze het allemaal niet meer aankan en dat ze stemmen in haar hoofd heeft. Behalve de zorg voor haar man wordt ook een passende plek voor deze vrouw gevonden. Wat volgt is een opname in een kliniek en op deze plek komt ze tot rust. Als ze belt horen we een opgewekte vrouw die de zorg krijgt die ze nodig heeft. Dit is haar nieuwe thuis laat ze weten, zo mooi is het nog nooit geweest. Wat blijft is een woning waarvan alleen de muren toeschouwers zijn geweest van jarenlange misère en eenzaamheid. Een plek waar verder niemand mocht komen, maar het decor is van een slechte film. Een woning die ontruimd en verkocht moet worden.

#veiligheid
#achtergeslotendeuren

Op visite

Ik hoor mijn collega zeggen: “Het mag niet, dit gedrag is strafbaar”. We zitten aan tafel met medewerkers van een organisatie die regelmatig gestalkt en belaagd worden door een bezoeker. De impact is groot. De gevolgen worden vertaald in verhalen waarin angst en machteloosheid steeds terugkomen. Verbaal - en fysiek geweld is onacceptabel. Samen met betrokken ketenpartners worden grenzen besproken. We geven advies aan de medewerkers en gaan in gesprek met de bezoeker. We maken een plan waarin de bezoeker de kans krijgt samen met ons zijn vader te bezoeken. Dat kan alleen wanneer de bezoeker zich houdt aan de voorwaarden die de organisatie heeft opgesteld. Samen met een ketenpartner bespreken we bij de bezoeker thuis zijn gedrag dat de man zelf vooral onhandig noemt. Heel langzaam zien partijen dat er iets verandert en mag de bezoeker elke week een uurtje langer komen.

#grenzen

A photograph of a beach and ocean viewed through a diamond-shaped metal fence. The fence is made of dark, thick metal bars that cross to form a grid of diamond shapes. The background shows a sandy beach, waves breaking on the shore, and a blue sky with scattered white clouds. The text "#grenzen" is overlaid at the top center in a white, sans-serif font. A thin white line forms a rectangular border around the central part of the image, starting from the left side of the text and extending to the right, then down to the bottom, and up to the right side of the text.

#zorg

#verbinding
#bescherming

De lekkerste koffie

De geschiedenis lijkt zich te herhalen. Ook op de nieuwe plek is er al snel bonje met de buren. In de hal staan rijen onuitgepakte verhuisdozen. Wat we aantreffen is een opeenstapeling van boze brieven, wantrouwen, scheldpartijen en vooral onbegrip. Onbegrip bij alle betrokkenen want iedereen heeft een verhaal en beleving en zegt er helemaal klaar mee te zijn. Om verdere escalaties te voorkomen gaan we in gesprek met de man die regelmatig met politie en woningbouw belt en mailt. Als er geen vertrouwen meer is, kan verhuizen soms de beste oplossing zijn. Dat zou de beste oplossing kunnen zijn, maar om herhaling te voorkomen moet ergens een patroon doorbroken worden. Na enkele weken intensief contact blijkt een onzekere, eenzame man vooral op zoek te zijn naar verbinding en hulp. Soms schreeuwt iemand op een onhandige manier om hulp. In dit geval werkte het om op neutraal terrein onder het genot van een lekkere cappuccino... met een scheutje empathie en humor heel helder de knelpunten te benoemen. Deze man kiest voor een nieuwe start op een andere plek met de voorwaarde in het huurcontract dat er hulpverlening betrokken blijft.

Win-win

Na een jarenlang conflict tussen twee burens komt er toch een oplossing voor beide partijen. Dit is bereikt met veel geduld en de ruimte om creatieve mogelijkheden te benoemen en te proberen.

Zonder oordeel, vanuit een onafhankelijke positie. Door buiten de kaders te denken en met de ketenpartners af te stemmen is een oplossing bereikt. De betrokkenheid en inzet van cliënten en alle ketenpartners heeft geleid tot een win-win resultaat. De sleutel in deze casus was de goede

#buitendekaders
#ketenpartners

samenwerking. Beide buren lieten weten erg verrast te zijn met de oplossing en de begeleiding van de trajectbegeleiders die aanwezig waren bij de verhuizing om escalatie te voorkomen. De onafhankelijke rol en transparantie van het Zorgen Veiligheidshuis was helpend, iedereen voelde zich gehoord. Na een oplossing zoals deze kan het té snel loslaten een valkuil zijn. De nazorg voor alle betrokkenen is essentieel. Omgaan met boosheid, verhuizing en een nieuwe start.

Verskillend gelijk

Daar sta ik dan op een Islamitische begraafplaats. We nemen afscheid met slechts zes personen. Het overlijden was onverwacht en het verdriet is groot. Daar sta ik dan tussen mensen waarvan ik er maar eentje ken. De jonge vrouw vraagt of ze tegen mij aan mag leunen. Ik sla een arm om haar heen. We nemen de tijd om afscheid te nemen van haar oom. Het is snikheet en we staan in de felle zon. Daar staan we dan... verschillend van cultuur, geloof en tradities maar gelijk in mens-zijn. Zorg (aandacht voor, omzien naar) zou wel eens een grote rol, misschien wel de hoofdrol, kunnen spelen in de veiligheid van de samenleving.

#geenafstand
#menszijn

#perspectief
#samenwerking

Nieuw perspectief

De uitspraak van de rechter heeft geen verdere uitleg. De thuissituatie is onhoudbaar en schadelijk voor alle bewoners. Doordat de wijkagent zo vaak op locatie is geweest, heeft hij door zijn aanpak vertrouwen gewonnen bij de gezinsleden. Terwijl de politie de zoon meeneemt naar een besloten setting gaan wij aan de slag om de juiste hulp te zoeken voor ouders die de wanhoop nabij zijn. De suïcidepoging van moeder mislukt en is de opening voor psychische hulp. Weken van verdriet, ontkenning en bagatellisering blijven zich herhalen. Geduld, alles benoemen en bespreken om vervolgens samen nieuw perspectief te ontdekken is een lang proces. De juiste ambulante hulpverlener zorgvuldig koppelen aan dit systeem en gesprekken met behandelaars zijn uitdagingen waarin samen een route is gezocht.

Verborgen verdriet

De spontane, goed verzorgde, vriendelijke dame geeft ons de indruk dat we op het verkeerde adres zijn. Het is bijna ondenkbaar dat achter deze deur sprake is van mishandeling. Eenmaal in gesprek blijkt de situatie erger dan werd vermoed. Ze doet alles voor haar twee kinderen die ze alle ellende wil besparen. De appjes en de voicemailberichten heeft ze bewaard als bewijs. In de woonkamer zijn de gaten in de deuren de herinneringen aan uitbarstingen van woede. Op enkele plekken is geprobeerd met spiegels dit te verbergen. Haar

#veiligheid #vrijheid

handen trillen en opvallend is haar schrikreactie als er buiten een auto vertrekt. Angst voor het netwerk, schaamte voor familie en vast in verdraaiingen. Samen bespreken we het plan van mogelijkheden. Er is sprake van een hoog veiligheidsrisico en daarom nemen wij meteen contact op met de procesregisseur van het Zorg- en Veiligheidshuis die contact heeft met de ketenpartners. Daar worden de stappen besproken en acties uitgezet. Een gebiedsverbod en contactverbod zijn slechts het begin van een lange weg naar vrijheid.

Afgeluisterd

In een donkere portiek bellen we aan. De ingang is gebarricadeerd. De deur gaat op een kiertje open. We zien twee onrustige ogen heen en weer schieten. Praten wil de man wel, maar niet hier. Niet op de plek waar hij achtervolgd en afgeluisterd wordt. We spreken af in de stad waar we hem later ook treffen. Onsamenvattend is het verhaal, opvallend is de angst en de achterdocht. Fluisterend voeren we het gesprek. Dan blijkt dat we de volgende dag welkom zijn in zijn flat. Daar ruikt het muff, is het donker en valt ons oog meteen op de glimmende messen die in de keuken hangen. Het verhaal is verward en stopt wanneer hij een geluidje hoort. Smekend vraagt de man om hem weg te halen uit deze hel. Bij het benoemen van verschillende opties, krabbelt de man terug. Hij kent alle plekken en overal kunnen “ze” hem vinden. Nederland is te klein, overal houden “ze” hem in de gaten. Het netwerk dat hij omschrijft werkt zelfs buiten Europa. Een oplossing hebben we vandaag niet, morgen ook nog niet. In contact zijn we wel met de man die al maanden de deur op slot houdt. We laten hem meedenken om te ontdekken op welke plek hij zich wél veilig zou voelen.

#contact

#zorg

#contact
#zonderoordeel

Geen bijzonderheden

Verdacht van misbruik en zelf slachtoffer. Een sterke geur van aftershave hangt in de kamer. Tot in de puntjes verzorgd is niet alleen deze man, maar ook zijn huis. Zorgvuldig uitgekozen zijn de kleuren en combinaties. De complimentjes ontvangt hij graag. Van de politie heeft hij gehoord dat wij langs zouden komen en dat vindt hij prima maar ook zonde voor onze tijd want er zijn geen bijzonderheden. Ons aanknopingspunt zijn de familiefoto's aan de muur. Plaatjes van drie kinderen die in een pleeggezin wonen. De emoties krijgen de vrije loop en van de sterke, stoere man blijft weinig over. Hij schenkt zichzelf een borrel in en vertelt over zijn verdriet. Het verdriet begon in de tijd dat hij als oudste in het gezin door zijn vader op een slechte manier werd behandeld. De woede is zichtbaar terwijl hij praat. Met grote ogen en gebalde vuisten vertelt de man dat hij zijn vader en oudste broer haat maar ook zijn moeder die zich verkocht als hoer en haar vriendjes meenam naar huis. Hij wil ons overtuigen dat hij een goede vader is. Dat is hij altijd geweest. De aangiftes die tegen hem lopen slaan nergens op. We leggen uit dat wij geen oordeel hebben en geen rechter zijn. We bieden aan om in contact te blijven en maken meteen een vervolgspraak waarbij we hem een visitekaartje aanbieden. Eenmaal in de auto komt de eerste app al binnen met de boodschap: "Op dit nummer ben ik bereikbaar".

Lange adem

De contacten die hij heeft zijn vooral met de politie. Nog geen twintig jaar en zowel binnen het gezin als in de buurt zorgt hij voor overlast. Hij is angstig en zorg mijddend, maakt andermans eigendommen kapot en is verbaal agressief. Ouders trekken aan de bel bij politie en wijkteam omdat de situatie onhoudbaar is. Alle betrokkenen worden uitgenodigd om samen in gesprek te gaan en een oplossing te bedenken. De jongeman loopt boos weg want er komt te veel op hem af. De volgende dag gaat de trajectbegeleider hem thuis bezoeken. Na een kort gesprek wordt er meteen een nieuwe afspraak gemaakt. Vanuit deze kleine stapjes lukt het om betrokkene zover te krijgen dat hij met hulp en ondersteuning zelfstandige woonruimte krijgt. Zijn zelfvertrouwen groeit en in de gesprekken die volgen wordt contact gelegd met een bewindvoerder, komt er een gesprek met een jobcoach en start hij een traject bij een psycholoog. Het is een lang proces omdat alleen resultaat wordt geboekt wanneer alles in kleine stapjes, met veel geduld, transparant en met herhaling wordt uitgelegd en gedaan.

#l**v**
#overlast
#benadering

#risico
#strafrecht

Grote smoel

Op de stoep horen we de man in de woning schreeuwen naar honden die niet willen luisteren. We mogen binnenkomen. In de kamer is het blauw van de rook. De zakjes en potten wiet staan binnen handbereik. Er staat een doorgezakte stoel waarin de man een groot deel van de dag doorbrengt. De asbak is overvol, de salontafel ligt bedekt met papieren en de hondenharen liggen als een deken op de bank. Er komt een lawine aan woorden waaruit blijkt dat alles fout gaat. Hulpverleners zijn vertrokken omdat ze niet deugen en de woningbouw heeft hem belazerd. Bewindvoerders hebben zijn dossier teruggelegd bij de Rechtbank en verderop in de straat heeft iemand aangifte tegen hem gedaan omdat hij een grote bek zou hebben gehad. We zijn op de hoogte van de terugkerende verbale agressie van deze man en ook nu lijkt betrokkene niet bereid om op een rustige manier te communiceren. Behalve in de gesprekken is ook zijn toon in de vele mailtjes die hij stuurt niet acceptabel. Als de man hierop aangesproken wordt ontsteekt hij in woede en staat het schuim op zijn mond. Trajectbegeleiders en ketenpartners doen meerdere pogingen om samen met deze man tot verandering en verbetering te komen, maar helaas zonder resultaat. Er volgen meerdere aangiftes. De man wordt opgepakt wanneer hij op straat iemand ernstig heeft bedreigd.

Tranen met glitters

Ze zitten op de achterbank. De blonde tweeling van acht jaar heeft blijkbaar alle glitters in het haar gedaan die ze konden vinden. We zijn onderweg naar de gevangenis waar hun vader zit. Hij is jarig en de meisjes wilden heel graag naar papa toe anders was hij zo alleen. Van de vele tekeningen is een boekwerk gemaakt en ook daarop ontbreken de glitters niet. De vrolijke stemming stopt wanneer ze de grote muur zien waarachter hun papa is. Terwijl het ene meisje blij uit de auto stapt blijft het andere meisje in de auto zitten. Ze wil niet naar binnen. We spreken af dat we de tekeningen bij papa brengen en als het ene meisje dan weer weg wil gaan we allemaal mee. Papa wacht op ons en is heel blij zijn kinderen weer te zien. De spanning ebt een beetje weg en samen zitten we in een speelkamer met drinken en koekjes erbij. Papa probeert, terwijl de kinderen spelen, met mij in gesprek te gaan om zijn boosheid over de moeder van de meisjes te uiten. Ik fluister dat het vandaag voor de meiden een feestdag is en dat we daarvoor zijn gekomen. Er wordt nog een poosje gespeeld en wanneer vader opnieuw een poging doet om zijn frustraties te delen is het tijd om afscheid te nemen. Op de achterbank zitten twee meisjes die allebei naar buiten staren. Ondanks de glitters is de feeststemming verdwenen. We stoppen onderweg om een ijsje te eten.

#vechtscheiding
#kindenveiligheid

#zorg
#duidelijketaal

Meneer Kramer

Ongetwijfeld is er goed over nagedacht. Ongetwijfeld zijn de correct gespelde woorden zorgvuldig uitgekozen. Ongekend boos heeft de man mij ten einde raad gebeld. Het geelverkleurde Kramers woordenboek ligt op de tafel. Hij heeft al drie woorden opgezocht en de betekenis in een eveneens geelverkleurd schrift geschreven. Met een “in wat voor wereld leven we” bellen we het nummer op de brief en volgen er meerdere keuzes om de juiste persoon te spreken. De man naast mij begint een gesprek bij elke stem die een keuze vraagt. Wanneer hij hoort dat hij geen keuze heeft gemaakt is de maat vol. De brief verandert in een grote prop en de oude meneer Kramer ligt in de hoek van de kamer. Terwijl de man vers dampende filterkoffie zet, lukt het mij om het probleem op te lossen. We drinken de lekkerste koffie en meneer Kramer wordt in ere hersteld. Hij staat weer bij zijn vrienden in de stoffige boekenkast.

#prioriteiten

Moeilijk werk

Negen jaar en lijdend middelpunt bij een vechtscheiding. De spanningen blijven en de onzekerheid groeit. Zijn donkere ogen staan strak. Of ik misschien de advocaat ben waar zijn moeder op wacht. Ik stel me voor en vertel dat ik niet de advocaat ben maar wel contact met zijn moeder én zijn vader heb. “Ik vind het belangrijk dat ze het beste doen voor jou en je zusje” laat ik hem weten. “Dan heb jij moeilijk werk” reageert hij met een zucht. Vandaag staat hij buiten op mij te wachten en vraagt of ik tijd heb om met hem naar een begrafenis te gaan. Ik pluk nog snel een bloemetje en dan staan we bij een graf. De kleine vriend vertelt dat de poes oud was en nu dood is. Ik krijg een seintje om de bloem op de steen te leggen. Na de plechtigheid gaan we naar binnen waar zijn moeder is die koffie zet. Het gesprek over de poes gaat door. Moeder doet meerdere pogingen om mij alleen te spreken, maar de kleine vriend heeft ook nog punten op zijn lijstje die erg belangrijk zijn...aandacht en tijd. Ik schat in dat dát vandaag de hoogste prioriteit heeft. Het bordspel is veel leuker met z'n drieën. De donkere ogen stralen weer wanneer zijn moeder na enig aandringen tóch aanschuift. Er zou nou eenmaal hele belangrijke zaken die je niet telefonisch kunt afhandelen.

Werken tijdens de coronacrisis

Veiligheid is niet zeker als omstandigheden twijfelachtig zijn. Loslaten is geen optie als de situatie instabiel is. Niet bereikbaar zijn kan niet als iemand niemand heeft. Gokken dat het goed gaat, doe je niet met mensen. Als niet mogelijk is wat nodig is, blijft over te doen wat mogelijk is. Veiligheid en zorg tijdens de coronacrisis vraagt binnen alle maatregelen en beperkingen: creativiteit, bereikbaarheid, betrokkenheid en korte lijntjes in de samenwerking.

#zorgenveiligheid

Beperkt flexibel

Hectische, onplanbare en pittige maanden zijn het. Huisbezoek is niet altijd te vervangen door beeldbellen. Voortdurend afwegen welke veiligheid bovenliggend is. Keuzes worden gemaakt, weloverwogen en in samenspraak met collega's. Bij ketenpartners is het niet anders. Er ligt geen kant en klaar corona-plan. Samen maken we het plan tijdens de uitvoering; Een zitting vindt plaats in een woonkamer met de rechter aan de telefoon. Melding bij politie gedaan omdat er geen andere optie is dan de cliënt te vervoeren in eigen auto waarin je alleen

personen uit eigen gezin mag vervoeren. We spreken af op een terras met gepaste afstand of maken een wandeling om in contact te blijven. Een raambezoek wordt gewoon en het beeldbellen is niet meer weg te denken. Creatieve oplossingen zoeken wanneer deuren dicht blijven en het antwoordapparaat vertelt dat men telefonisch beperkt bereikbaar is in verband met de coronacrisis. In gesprek met een cliënt belt de buurvrouw aan die hulp nodig heeft bij haar administratie. Zoveel is op slot gegaan terwijl misschien een haakje ook had gekund?

#ondanks

#crisis

#veiligheid

#zorg

Eigen wereld

Ze tikt op mijn schouder. Ik voel dat iemand tegen mij aan staat. Het is de dochter van het gezin waar ik samen met mijn collega op bezoek ben. Ze heeft een beperking en van de 1.5 meter-afstand-maatschappij heeft zij nog nooit gehoord of ze is dat vergeten. Ze laat haar nieuwe kleren en het zelfgemaakt mondkapje zien. Ze glundert van alle complimenten die ze krijgt. Ik glunder omdat zij gelukkig is en de wereld weer even is zoals de wereld was en weer zou moeten zijn...

#zonderafstand

#corona

#ingodehanden

#corona

Een veilige vlucht

We maken kennis in de woning die mevrouw op dat moment moet verlaten. De bedreigingen van haar ex-man nemen extreme vormen aan. Er is een crisisplek geregeld en wij komen om mevrouw daarheen te brengen. We treffen volgepakte tassen en veel verdriet en onmacht. Vragen waar niemand nu een antwoord op heeft. Onzeker is de toekomst, onveilig is het nu. We hebben haast, pakken in en met mondkapjes op rijden we richting bestemming. Op het nieuwe adres is een vriendelijke, begripvolle medewerkster die geruststellende woorden heeft. De juiste persoon op de juiste plek. Wij mogen niet mee naar binnen in verband met de voorzorgsmaatregelen, maar voor ons staat een ketenpartner waarbij de cliënt in goede handen is.

Afgesloten

Geen tv, geen radio en geen sociale contacten. De zorgen vanuit de omgeving nemen toe. Mevrouw zou er erg onverzorgd en mager uitzien. We zien dat de brievenbus uitpuilt. Na meerdere pogingen gaat uiteindelijk de deur open. Mevrouw reageert boos en begint te schelden. We vertellen rustig dat we graag even met haar willen praten. Dat mag op de deurmat maar verder komen we niet. Op de deurmat leggen we uit dat we ons zorgen maken en of wij voor mevrouw in deze coronatijd iets kunnen betekenen. Ondanks dat de wereld al maanden op de kop staat heeft deze mevrouw niks

#afgesloten
#contact
#corona

meegekregen van alle ellende buiten. Het woord corona is nieuw voor haar. Ze heeft moeite om zelf alles voor elkaar te krijgen en dan ben je niet met de buitenwereld bezig. Behalve dat mevrouw er erg onverzorgd uitziet, verradt de geur in de woning een ongezonde leefomgeving. We geven een visitekaartje maar mevrouw laat weten geen telefoon en computer te hebben. Wel draagt ze een horloge en stellen we voor de volgende ochtend weer langs te komen met een collega. Een beoordeling is nodig om de juiste stappen te zetten.

Freepix

